

A népfront megyei küldötttertekezlete

(Folytatás az 1. oldalról.)

szegedi küldött az elnökséghez: a küldötttertekezlet résztvevői táviratban bélyegezzék meg az amerikai szervek törvénytelen eljárását, amellyel a szabadságért harcoló Angela Davist bíróság elé állították, és a várható szigorú ítélettel esetleg életét is veszélyeztetik. A jelenlevők egyhangú lelkesedéssel fogadták a javas-

latot, s határozatot hoztak a tiltakozótávirat megszövegezésére.

Ezután a megyei népfrentbizottság tanácskozára vonult vissza, és dr. Zsebők Zoltán elnökletével megválasztotta a megyei elnökséget, és annak tisztségviselőit. A küldötttertekezlet előtt a választás eredményét ugyanó ismertette.

Az ülés Nagy István zárszavával ért véget.

A népfrent megyei elnökségének tagjai és tisztségviselői

Elnök: Nagy István. Al-elnökök: Szabó Gáborné, dr. Márton Sándor, dr. Remszó József, Hegedűs András, dr. Szőkefalvi-Nagy Béla, Moravszki Ferenc. Titkár: Molnár Sándor.

Elnökségi tagok: dr. Mester János, Hantos Mihály, dr. Németh Lajos, Oláh Miklós, Turai Zoltán, dr. Gyányi Lajos, Hofgesang Péter, dr. Szániel Imre, Kertész Sándorné, Gyukin Vazul, Vári Eszter.

A népfrent V. kongresszusának Csongrád megyei küldöttei

Apró Antal (a Politikai Bizottság tagja, az országgyűlés elnöke, Budapest), dr. Zsebők Zoltán (egyetemi tanár, klinikai igazgató, Budapest), Szatmári Nagy Imre (állattenyésztési kutatóintézet tudományos munkatárs, Budapest), dr. Szalai László (egyetemi tanár, Szeged), ifj. Kovács Bertalan, dr. Kedvessy György (egyetemi tanár, gyógyszerészeti kari dékán, Szeged), Hofgesang Péter, Nagy István, Arvai Erzsébet (munkás, Szeged), Róza István, Hajdú Sándor (munkás, Szeged), Hantos Mihály, Molnár Sándor, dr. Ozvald Imre (városi pártbizottsági titkár, Szeged), Papp Gyula (városi tanács elnökhelyettes, Szeged), Szabó Gáborné, Szabó Györgyné (kereskedelmi eladó, Szeged), Vörös

Mihály (megyei könyvtári igazgatóhelyettes, Vásárhely), Vári Eszter, dr. Kovács Péter Pál, Lovas István, dr. Mester János, Szabó Erzsébet, dr. Márton Sándor, Moravszki Ferenc, Kovács Józsefné, Rusz Milosné (községi tanács titkár, Deszk), Tombácz Gézané (szakszövetkezeti tag, Domaszék), Forgó András (általános iskolai igazgatóhelyettes, Kiskundorozsma), dr. Bereczki János, dr. Remszó József, Hadobás Katalin (tsz-tag, Mindszent), Hegyi Jánosné (tsz-üzemgazdász, Székkutas), Varga D. János (tsz-mezőgazdász, Fábiansbestyén), dr. Szentpéteri Imre, Flórián Tiborné (általános iskolai tanár, Csanádpalota), Forgó Lajos (kendergyári gépészmérnök, Nagylak).

Ülésezett a Népfrent Országos Tanácsa

Tegnap a Parlament vadásztermében tartotta utolsó ülését a Hazafias Népfrent IV. kongresszusán megválasztott Országos Tanács. Megjelent Losonczy Pál, az Elnöki Tanács elnöke, Benke Valéria, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, Erdei Lászlóné és Sarlós István, a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának alelnökei. Az ülést, amelynek napirendjén az Országos Tanács kongresszusi beszámolójának vitája szerepelt, Kállai Gyula, a HNF OT elnöke nyitotta meg.

Az áprilisi, V. népfrent-kongresszus előkészületei közben eddig 4000 választási gyűlés volt,

amelyeken félmillió ember vett részt.

Kállai Gyula megnyitójában elmondotta:

az Országos Tanács jól mérte fel a feladatokat, és kedvezően befolyásolta a kongresszusi felkészülés menetét.

A megnyitó után megkezdődött a négyéves munkát összegező beszámoló feletti vita. (MTI)

Any- és gyermekvédelem

Az anya-, csecsemő- és gyermekvédelemről adtak tájékoztatást az Egészségügyi Minisztériumban.

A IV. ötéves tervben az újszülött-, koraszülött-részegek és a tanácsadók személyi, tárgyi, anyagi feltételeinek további javítására mintegy 20 millió forint az előirányzat.

Azoknak a csecsemőknek, akiket egészségügyi vagy szociális ok miatt a koraszülöttosztályokról nem engedhetnek haza, koraszülött-utógondozó részleget nyitnak a csecsemőotthonokban. (MTI)

Becsüljük többre magunkat!

I dős ferfi álldogál a Tisza kőfalánál, és derűs nyugalommal szemléli a túlsó oldalt. Nyugdíjas kommunista. Tudom róla, hogy nem gyűjtött vagyon, nincs semmije a tisztességén, forradalmas emlékein, s persze tízezernyi ismerős és harcostárs nagyrabecsülésén kívül. Hangos jó napotlal köszönök neki, ő szívélyes szervusszal viszonzozza. Kissé meghatódom a tudattól, hogy ezt a sokat küzdött, szenvedett embert méltán övezi általános tisztelet ebben a városban. De vajon hozzá hasonlóan megkapja-e mindenki, aki érdemes rá? Azok, akik a tizenkilencesek harcát folytatják a ma hétköznapjain, legyenek piroskönyves, vagy pártion kívüli elvtársak?

E hasábkon legutóbb azt tettem szová, hogy az „élet anyját” jelentő, értéket létrehozó fizikai munkától ne sajnáljuk az ékesítő glóriát. Ezúttal a szocialista társadalomért kifejtett tevékenységet szeretném piederstálra emelni, helyesebben, segíteni abban, hogy milliók tartsák magától értétdőnek a „kinek-kinek érdeme szerint” elv gyakorlati megvalósulását. Vagyis többre kellene becsülnünk magunkat. A politikai helytállást, a meghosszabbított munkanapokat, osztályunk tisztességét, nagy öregeinket, szép múltunkat. Mindent és mindenkit, ha segített az emberek tudatában rendet teremteni, hajlott gerinceket kiegyenesíteni, építésre lelkesíteni, jövőnk megsejervezni. Szeretném, ha a közvélemény magasabbra értékelné a láncadatan forradalmi hitet, az alkotó tehetséget, az átlagon fölüli munkabírást, az önzetlenséget. Kívánom, ne legyen szűkmárkú soha egyetlen emberi csoport vagy közösség sem, ha a kommunista emberség, példaadás és puritánság jutalmazása kerül napirendre.

Csak a tiszta, tehát erkölcsileg feddhetetlen magyar állampolgárok megértésére számítok elsősorban, a betegesen önző, maguknak élő egoisták tiltakozása nem érdek. Szíjárd meggyőződés, ha mi nem adunk többet saját magunkra, akkor általános közmegebecsülésre se számíthatunk teljes bizonyossággal. Szerintem a népellenes rendszerek igen ügyesen csinálták a maguk szempontjából: önmagukat erősítették, amikor saját kádereiket pénzzel tömtek, címetek aggattak rájuk, tehát „úri” megélhetést és kivételes nyugdíjat biztosítottak számukra. A Horthy-rendszer például egyfelől elérte, hogy egy szűk kiszolgáló réteg föltétlenül ki-tartott reakciós politikájá mellett, másfelől a nincstelenségben tartott tömegeknek a kevésbé öntudatos része bizonyos fajta tisztelettel nézett föl a mindig jól táplált, elegáns mameukokra. Abban a velejéig romlott világban — tudjuk — kizárólag a pénz jelentett tekintélyt és hatalmat, s ne tagadjuk, az úgynevezett felső tízezer elég sok szegény embert megfertőzött a maga — „minden szabad, ami hasznos” — erkölcsi nézetével.

Mit akarok én? Talán a gátlástalan reakció gyakorlatát óhajtom meghonosítani a mi szocialista viszonyaink között? Remélem, nem értenek ennyire félre. Csúpn azt próbálom érzékelteni, hogy a kommunisták, népünk igazságának és magas rendű erkölcsiségének kifejezői ezerszer jobban megérdemlik a közbecsülést, mint azok, akik csak félelem-tiszteletet teremtek maguk körül, s lenézni tudták a munkából élőket. Ha nekem valaki esetleg azzal jönne, hogy nem érdemel különösebb elismerést például egy tizenkilences vöröskatoná, aki fél évszázadon át nyitotta magát társadalmunk szabadságáért — nos, az ilyen emberre azt mondom: még mindig a múltnak él, még ma sem ébredt rá önnön méltóságára, hiszen saját testvérétől tagadja meg a kézszerítást. Szegedi üzemekben szerzett tapasztalatok

alapján állítom azonban, hogy aki ad valamit saját tisztességére, az messzeelőn egyetért a társadalmi tevékenység fokozottabb megbecsülésével. Mi nem hazá-árlásért, véres ellenforradalmi tettekért, mindenféle piszkos munkáért akarunk becsülni alakokat lepélnelni, hanem nyilvános népszerűsítéssel, több kitüntetéssel, nyugodtabb öregkorral is honorálni igyekszünk a szocialista hazafiságot, a példás forradalmi magatartást, az eredményes közösségi fáradozást.

Hadd hangsúlyozzam, nem azok érdekében szólok, akik ilyen vagy olyan vezető tisztséget viselnek. Lehet valaki igazgató, vagy főkönyvelő a vállalatnál, ez önmagában korántsem jelent tiszteletre méltó áldozatvállalást. Látják ezt nagyon jól az „ezerszemű ellenőrök”, a munkások is. Az egyik textilgyárban azt kifogásolták, hogy „a mechanizmus óta romlott a vezetőség viszonya a műhelybeliekhez”. Másutt úgy látják, „font az irodában maholnap annyira belefeledkeznek a gazdasági ügyekbe, hogy az embereket észre sem veszik”. Figyelmet érdemel az a vélemény is, mely szerint „a fejeselek némelyikét úgy elkaptá a szerzési láz, hogy örökké a saját ügyeiben szaladozik”. Mondom: az átlagosnál többet vállaló igazgatónak és munkásnak, tisztségviselőnek és beosztottnak adnék én tiszta szívvel bővebb adagot mind a társadalmi elismerésből, mind a megtermelt javakból, mert így érzem igazságosnak. Aki pusztán abból próbál magának kiváltságot szerezni, hogy korát tekintve már veteránnak számít, vagy aranyjelvényes tőrszardatag lett belőle, az legalábbis félreérti szándékát. A forradalomban nincs örökre megváltott előkelő hely, az elismerést napról napra kell kivívni, átlagon felüli teljesítménnyel.

N álnunk, igaz, nincsenek még kidolgozva a plusz munkáért járó elismerés formái, több helyen anyagi fedezetről sem gondoskodnak, s értéket megítélni egyébként is igen nehéz teljes tárgyalagosággal. Mégis el kellene érünk, hogy világos legyen mindenki előtt, ki miért kerül egyik beosztásból a másikba, illetve milyen okok miatt szűnik meg a funkciója. Vannak, akik több mint húsz éven át kifogástalanul helytálltak, tekintélyt vívtak ki maguknak, de végül elfáradtak, nem bírják az új követelményekkel járó hajtósabb tempót. Bölc és belátó intézkedéssel többnyire kényelmesebb munkakört kapnak, vagy nyugdíjaznak az ilyen érdemes embereket. És akiknek ezért kellett távozniuk, mert időközben megszédültek a hatalomtól, vagy besározták a becsületüket? Ilyenek is akadnak kétségtelenül. A mostani szokások szerint azonban a közvélemény nem tudja, hogy például melyik volt tsz-elnököt vagy gyárigazgatót érdemes megsüvegezni, s melyik vált méltatlanná a tiszteletre. Legtöbbször csak azt látják, hogy tegnap még a helyén volt az illető, ma pedig ráélesen sétál az utcán, vagy kisebb beosztást kapott. Azt hiszem, éppen a jobban helytállóknak nagyobb megbecsülése érdekében kellene nyilvánvalóbbá tenni, ki az aki elbukott, illetve kik azok, akik miatt ez az újságíró is elkészült.

Minden jószándék ellenére megeshet, hogy a sok-sok igaz ember közül valaki visszatetsző és felesleges védőbeszédnek találja ezt az írást, mondván, „mi soha nem számításból, hanem elvi meggyőződésből vállaltuk a harc nehezét”. Ez kétségtelenül igaz. Csakhogy ez nem a kommunisták ügye csúpn. Valamennyi nő és férfi nevében beszélek, akik nemcsak a mának és maguknak élnek, hanem áldozatot is készek vállalni azért a szocialista Magyarorszáért, amelyben boldogulni akarnak.

F. NAGY ISTVÁN

Egyirányú forgalom Tarjánban

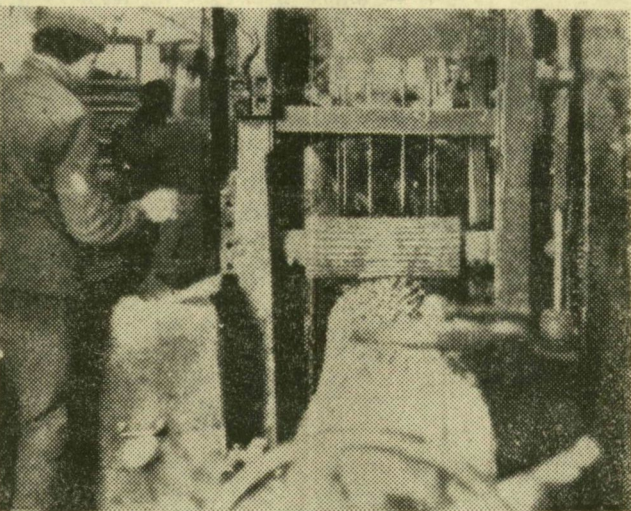
Cserélhető KRESZ-táblák

Alaposan megváltozott a tarjáni 100-as épületek körüli forgalmi rend. A műszaki átadással tegnap vizsgáztak a kihelyezett táblák, amelyekről azt olvashatják le az autovezetők, hogy egyirányúsították a 116-os épület előtti utat, így biztosítva a buszok zavartalanabb közlekedését. Tarján egészének forgalmi rendje természetesen akkor alakul majd ki, ha befejeződik a városrészes építése. Addig is szükségessé vált azonban, hogy időről időre meghatározzák egy-egy terület rendjét.

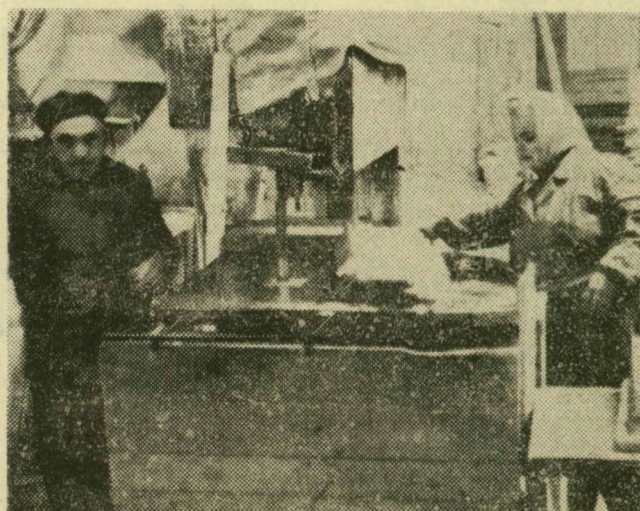
Igy került sor arra, hogy a 100-as épületek körül rendet teremtsenek a hatóságok. Mostantól az általános iskolától egyirányú a forgalom, a 105-ös épülettől az 1-es számú gyűjtőútra terelik a járműveket. Az autóbusszok közlekedését az is zavartalanabb teszi, hogy megtiltották a baloldalon való várakozást az említett útszakaszon, egyes helyeken a megállást is. Hasonló megoldást találtak egy kevésbé forgalmas, de szűk belső út rendjének kialakítására: a 203-asról a 206-os épületig az ott vezető útvonalon mindkét irányban megtiltják a várakozást. Hamarosan oda is kikerülnek az új táblák, jelenleg a terveket készíttik.

A főváros után Szegeden alkalmazzák a — városi tanács építési és közlekedési, valamint az I. kerületi tanácsai hivatal műszaki osztályai által jónak talált — Székesfehérvári Könyv-fémgyártó gyártotta cserélhető táblákat. Eddig, ha cserélni akarták az elavult vagy megrongálódott táblát, a tuskót is ki kellett emelni a földből, az új típusból viszont csak az oszloprudat kell kiemelni, s helyére egyszerű módszerrel, percek alatt be lehet állítani az újat.

Ezekből most 22 darabot helyeztek el Tarjánban, 4-et pedig a Bocskai utcában, ahol szintén egyirányú forgalmi rendet alakítottak ki a Szent István tér végéig, a Kossuth Lajos sugárúttól. Hamarosan sort kerít a műszaki osztály a régi „stop-lámpák” kicserélésére is: helyükre kerülnek az új nyolcszögletűek. A járművezetők máshol is felfigyelhettek forgalmi változásokra: a Bécsi körúton párhuzamos közlekedést alakítottak ki a hatóságok, ott is megtiltva a várakozást. A gyalogosok érdekében pedig február 18-óta folyamatosan végzi a városgazdálkodási vállalat a burkolati jelek újrafestését.

Költözés előtt a ládagyár

Fél év múlva, szeptember végén elcsendesedik az újszegedi ládagyár. Mint manufaktúra, a kiegyezés évében, 1867-ben kezdett termelni, s azóta 105 éven át dolgozott. Ládái eljutottak még a tengeren túlra is. Most utolsó hónapjait éli az itteni gyár. Az év utolsó három hónapjában már nem termel, hanem költözik az új, sokkal kisebb helyre, a lemezgyár mellé. Felvételeink az üzemben készültek. Göcsörtös fatörzsből készülnek a deszkák (első képünk). — Szalagfűrészren szabják méretre a ládák oldalait.

Ács S. Sándor felvétele